

HỒI THỨ SÁU MƯƠI
MĨ NHÂN PHÁ HUYẾT HỒN TIỀN.

Hoa Sĩ Kiệt liền nhanh chân bước ra đứng án ngữ trước mặt hai người chặn Lí Bảo chủ lại. Ngay khi ấy, từ cụm rừng phía trên rầm rập xông ra ngót trăm tên đại hán, người nào người nấy giắt một bộ cung tên khổng lồ sau lưng cùng ống tên đầy tên nhọn. Thần Long đại sư lấp bắp:

- Đó là Huyết Hồn Tiễn.

Lí Ngọc Lân cười:

- Đúng thế. Huyết Hồn Tiễn thấy máu là người chết. Anh hùng thiên hạ gặp phải Huyết Hồn Tiễn chưa một ai thoát thân.

Hoa Sĩ Kiệt cười một chuỗi dài, dáng vẻ rất khinh mạn. Lí Ngọc Lân trừng mắt nói:

- Người cười cái gì? Hoa Sĩ Kiệt là người chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt lại cười đáp:

- Đã biết thiếu gia ở đây, người tới để nạp mạng chẳng?

Lí Ngọc Lân càng sôi máu:

- Người đừng khoác lác. Nếu người mà thắng nổi ta một chiêu, ta thề chẳng thềm đặt chân vào chốn giang hồ nữa.

Quyên Quyên nghe mấy câu này quen quen thì cười nói:

- Bảo chủ nhất ngôn kí xuất, tứ mã nan truy. Có bao nhiêu người tại đây làm chứng, nếu Bảo chủ không thể hạ Kiệt ca trong một chiêu thì kể như thua phải chăng?

Lí Ngọc Lân ưỡn ngực tự tin nói:

- Ha ha, cứ vậy đi! Coi bản lĩnh tên tiểu tử này tới đâu.

Quyên Quyên quay sang Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Kiệt ca ra tay đi. Hãy cẩn thận.

- Quyên muội an tâm, huynh sẽ đề phòng.

Thần Long cũng truyền âm nhập mật cho chàng :” Câu Hồn trảo của lão già này rất lợi hại, thì chủ chớ coi thường” Hoa Sĩ Kiệt cũng truyền âm nhập mật đáp lại:” Đa ta đại sư chỉ điểm, nhưng Câu Hồn trảo thiên về âm hay dương?”. ” Lão ta bốn mươi năm khổ luyện Thiết Sa trảo, có thể lấy vật trong lửa đỏ, chắc hẳn là Câu Hồn trảo cũng là công phu thuần dương. ” Hoa Sĩ Kiệt nghe nói thì mừng

thầm: “Ta chuyên luyện Băng Hàn công, lạnh khắc chế nóng, thật là may mắn. ” Nghĩ thế, chàng mỉm cười thư thái, tưởng như sắp tới chỉ là trò đùa vậy. Lí Ngọc Lâm trông thấy không khỏi động tâm can, nghĩ thầm:” Không hiểu tên tiểu tử này có tà thuật chi, sao lại có vẻ tự tin quá như thế?” Hoa Sĩ Kiệt như đọc được ý nghĩ của lão, bật cười:

- Lão quỷ đừng suy đoán bừa bãi. Ta chẳng hề có tà thuật chi. Chỉ dựa vào chân tài thực học mà đối phó, thì tiếp lão vài trăm chiêu cũng không đáng ngại gì.

Lí Ngọc Lâm lúc này thấy chàng thiếu niên trước mặt thần dũng khác phàm, nhãn quang ngời sáng thì cảm thấy hối tiếc đã hứa một lời bất cần vừa rồi. Thấy thần sắc lão biến đổi không ngừng, Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy:

- Lão quỷ, nếu lão e không thể chắc thắng thì có thể rút lại lời nói vừa rồi mang tiếng khoác lác một chút trước bọn thuộc hạ còn hơn lát nữa phải chịu nhục.

Lí Ngọc Lâm chặm tự ái, mặt mày xám ngoét thét to:

- Câm miệng. Lão phu một lời đã nói nặng tựa chín đỉnh, người chuẩn bị đi!

Hoa Sĩ Kiệt liền vận Băng Hồn Công, nhãn quang tựa như bắn ra hai luồng lãnh khí. Bên kia, sắc diện Lí Ngọc Lâm cũng vô cùng nghiêm trọng, áo đỏ của lão căng phồng như bọc gió, nhãn quang rực lửa, hai tay không ngừng xoay quanh nhau, bốc lên từng đợt từng đợt khói đen càng lúc càng đậm hơn. Hoa Sĩ Kiệt nét mặt cũng mỗi lúc lại đánh lại, kẽ há miệng phun ra luồng hơi đục như sương. Khoảnh khắc, luồng khí băng hàn tỏa ra khắp bốn phía bao trùm không gian, mọi người cảm như lạc vào cảnh đông tàn tuyết phủ, không hện mà cùng vận công chống lạnh. Lí Ngọc Lâm thấy như một núi băng dần dần tiến tới mình thì rung động hoang mang:”Không ngờ tên tiểu tử này luyện được băng hàn tuyệt học, là khắc tinh của Hoả Trung Thủ Thân của mình” Hoa Sĩ Kiệt thấy lão chưa ra tay, ngạc nhiên hỏi:

- Sao ngươi còn chưa xuất chiêu?

Lí Ngọc Lâm ở thế cười trên lưng cọp, muốn tháo chạy cũng không được, bậm môi vận đầy thành chân lực vào song chưởng, song trảo vút tới đỉnh đầu Hoa Sĩ Kiệt một cách thần tốc. Hoa Sĩ Kiệt đã chuẩn bị từ lâu, một luồng khí băng hàn tức tốc tung ra, ngọn kiếm trên tay quét tới, đồng thời tay trái bồi thêm một quyền. Hai luồng chân khí va chạm phát ra những tiếng nổ lép lép, âm thanh xèo xèo khác thường, như nước tưới lên than hồng. Lí Ngọc Lâm lão đảo thối lui mấy bước, còn Hoa Sĩ Kiệt hai chân lún xuống nền đá núi phải tới bốn tấc. Hai người cấp tốc điều khí, soát qua thân mình một lượt. Lí Ngọc Lâm quát lớn:

- Hảo tiểu tử, đỡ được một chiêu Hoả Trung Thủ của ta. Đỡ thử chiêu Thiên Hoả Chử Liên đây!

Liền đó, lão há miệng phun ra một luồng hỏa khí, đỏ như hoa hồng. Quyên Quyên nói:

- Lão quỷ người một chiêu không đả bại được Kiệt ca của ta, như vậy là thua rồi, sao còn tiếp tục đánh nữa?

- Nhóc con đừng nhiều lời, lão phu giết luôn cả người bây giờ.

Lão nói rồi quay lại Hoa sĩ Kiệt, phóng luồng hỏa khí tới. Chàng quát một tiếng, lại há miệng phun ra một lớp sương mù, tay kiếm quét ra một chiêu Xạ Nguyệt sở trường. Một tiếng nổ rung chuyển mặt đất. Chàng “hự” một tiếng, ngã chúi trên đất. Lí Ngọc Lâm cũng bị bắn ra sau, té bịch một cái, ngực bị độc kiếm vạch một đường dài. Tuy vậy, lão vẫn gấn sức phát tay ra hiệu cho đám thuộc hạ:

- Huyết Hồn Tiễn. Lấy mạng tất cả bọn chúng đi!

Quyên Quyên thét:

- Kẻ nào sử Huyết Hồn Tiễn, bản cô nương giết ngay tức khắc.

Bọn cung thủ thất thần thái uy nghi của nàng, không hiểu trình độ tới đâu nhưng cũng e dè, chưa vội ra tay. Lí Ngọc Lâm thu hết sức hét:

- Các người sợ gì mà không ra tay đi!

Nhóm cung thủ nghe lệnh thì tức tốc giương cung lắp tên, chỉ chờ lệnh là xuất tiễn. Bất đồ, Lí Ngọc Lâm nặng nề đưa tay ôm lấy ngực, thân người co rút, máu từ miệng ông ộc vọt ra không sao ngăn nổi. Thần Long đại sư nói lớn:

- Các người đừng khinh động mà vong mạng.

Thần Cung Thiết Tí –tên đội trưởng đội cung thủ Huyết Hồn Tiễn trừng mắt nói:

- Tên trọc thối, mi đã gửi phận nơi Bảo chủ trên mười năm, Bảo chủ không hề bạc đãi người, vậy mà bây giờ người đành lòng phản bội bảo chủ, thốt những lời khó nghe thế ư?

Thần Long đại sư nói:

- Bần tăng chỉ vì không muốn thấy các người chết uổng nên mới khuyên nhủ, sao lại nói là lời nói khó nghe?

Y cười nhạt đáp:

- Bảo chủ hiện tại trọng thương, ta há lại không lãnh đạo được đội cung thủ sao? Trương Dực ta khuyên người nên bỏ thói sớm đầu tối đánh quay lại hàng ngũ bản bảo may ra thoát khỏi họa loạn tiễn sát thân.

Thần Long đại sư giận dữ không nói, tay phát lên một chưởng. Trương Dực thấy chưởng lực dừng mãnh chẳng dám coi thường, tránh mình qua một bên, giơ tay ra lệnh:

- Giết tên trọc kia trước.

Thần Long đại sư phát liền một hơi ba chưởng nữa. Chưởng lực kinh hồn như sóng triều lớp sau xô lớp trước hướng thẳng tới Trương Dực. Y khiếp sợ lẫn vào trong đám cung thủ của mình trốn tránh. Tên máu nhất thời như mưa loạn bay rào rào tới nhà sư. Thần Long đại sư cũng chẳng vừa. Ông quát to một tiếng, nhấc mình lên cao hơn hai trượng đồng thời song chưởng lại quét xuống. Một loạt tiếng rú thê thảm vang lên, bọn cung thủ có mấy người ngã rạp xuống. Trương Dực lồng lộn hét:

- Cung thủ mau xạ tiễn.

Thần Long đại sư nhấc người lên không trung bằng một luồng chân khí, vì thế sau khi tung ra hai chưởng thì khí đoạn, thân mình phải hạ thấp xuống một chút. Huyết Hồn tiễn lại phóng tới như mưa. Ông không dám chậm trễ, không còn cách nào lại tung ra hai chưởng nữa. Từng loạt tên rụng trên đất như lá rụng mùa thu. Huyết Hồn TIễn vẫn tiếp nối lao tới không ngừng, mà sức người thì có hạn, Thần Long đại sư liên tiếp xuất chưởng, chân khí tiêu hao không ít, chẳng thể cầm cự lâu. Quả nhiên, vai trái đã trúng một mũi tên độc rồi. Ông trong bụng thầm than khổ, biết mạng mình đã tận, song song chưởng không ngừng xuất ra. Trương Dực cười nói:

- Người đã hiểu Huyết Hồn Tiễn lợi hại dường nào rồi, còn cố gắng sức làm chi? Chẳng bao lâu nữa là người được gặp Diêm Vương rồi.

- Ta dù chết cũng phải giết chết được người mới nghe!

Vừa phát chưởng, ông vừa phóng tới Trương Dực một cách liều lĩnh điên cuồng. Thân mình chưa tới mà chưởng đã tới. Trương Dực thấy lão tăng trúng tên thì rất đổi vui mừng, không nghĩ là lão lại liều mạng dường ấy, không kịp tránh né, chỉ còn cách xoay tay xuất chưởng phản kích. “Bình” Sau tiếng nổ, Trương Dực bị bắn ngược ra sau tới ba bước, còn lão tăng cũng lảo đảo, chút nữa té nhào trên đất. Đứng chưa vững, thân mình lão tăng lại trúng thêm tới chục mũi tiễn nữa. Lão rú lên một tiếng rồi ngã ra đất tắt thở. Thù Phá Thiên thấy lão tăng bỏ mạng thì lặng người không nói một tiếng. Hồi lâu mới nói lớn:

- Trương Dực to gan! Người chưa có lệnh của Bảo chủ đã dám giết chết Thần Long đại sư. Người đã phạm điều bao nhiêu của Bảo người có biết không?

Trương Dực chẳng chút suy nghĩ, nói:

- Phó bảo chủ đừng quên Phó bảo chủ cùng lão sư thối ấy không còn là người của Bảo nữa rồi. Hai tên phản tặc các người, giết chết chính là lập công cho Bảo.

- Người đừng vội đắc ý. Người võ công kém xa ta nhiều...

Trương Dực cả cười, cắt ngang:

- Phó Bảo chủ chịu khó nhìn lại mình coi sao? Lão hiện còn một cánh tay, kể như là người tàn phế mất rồi. Hơn nữa, lão không để mắt tới bọn cung thủ này sao?

Thù Phá Thiên cảm thấy khó mà xuôi , cố vớt vát một câu:

- Ta tàn phế , vậy thì sao? Một khi ta đã liều thân thì người ngọc đá cũng chẳng còn.

Trương Dực hỏi:

- Vậy ý người thế nào?

- Chúng ta hãy đưa Bảo chủ lên núi trị thương rồi hãy tính.

- Kể ra Phó Bảo chủ vẫn còn chút tính nghĩa với Bảo nhỉ? Tuy nhiên hành động của lão vừa rồi thật khó mà dung thứ. Nếu Phó bảo chủ thật tâm hồi đầu, hãy liều mạng với bọn kia trước để ta đưa Bảo chủ đi , như thế mới có thể tin được.

Thù Phá Thiên thản nhiên nói:

- Hoa Sĩ Kiệt đã trọng thương. Còn lại một tên bé con và một cô nương yếu đuối, tha cho họ không được hay sao?

Trương Dực vốn đã rõ tâm ý Thù Phá Thiên, nay nghe nói vậy thì cười nhạt:

- Không được! Phó Bảo chủ tha mạng cho chúng, liệu ba vị Bảo chủ tha mạng cho lão chăng?

Quyên Quyên không nén nổi nói:

- Ba tên quỷ đó không tha cho chúng ta thì cũng làm gì nổi chúng ta chứ?

Thù Phá Thiên lẳng lặng rút thanh kiếm bằng tay trái còn lại, vút ra một chiêu. Trương Dực bị tấn công bất ngờ, hơn nữa võ công của y tuyệt đối không thể bằng Phó Bảo chủ, lãnh trọn một mũi kiếm nơi hông, loạng choạng lùi mấy bước suýt té nhào.

- Buông tên!

Y gào lên, tức thì tên độc bốn phía như mưa phóng tới. Phó Bảo chủ trình độ có hạn, không tránh khỏi mấy mũi tên cắm vào người, lăn ra chết tốt. Quyên Quyên thấy Huyết Hồn Tiễn lợi hại phi thường, trong lòng suy nghĩ không ra cách cho đối phó, tình thế ấy thoát khỏi nơi đây toàn mạng thật khó khăn vô cùng. Trương Dực trúng kiếm, tuy đã uống thuốc trị thương song khí huyết không thông,

khó chịu vô cùng. Y nén cơn đau, lầm lì tiến tới Quyên Quyên. Nàng vẫn giữ nét mặt trầm tư, dường như mãi suy tính kế sách chẳng chú ý tới. Hà Chí Bình lo ngại hết:

- Ác tắc đừng bước!

Trương Dực nhìn lạnh lẽo, khế nhếch môi tiến tới chàng, rồi bất chợt vung tay chop tới ngực chàng. Hà Chí Bình lập tức lắc mình, sử một trảo tuyệt kĩ. “Bịch”. Trương Dực sững người, thối lui một bước tròn mắt nhìn kinh ngạc:

- Tiểu tử ngươi là ai, sao lại biết thế trảo của mục già Huyết Nhại?

Hà Chí Bình chẳng thèm đáp, đứng yên, trân trối nhìn y. Quyên Quyên nhẹ nhàng lướt tới sau lưng chàng vung tay lên. Hà Chí Bình chưa kịp phản ứng gì, yếu huyệt đã bị điểm rồi.

- Phan tử, tử làm gì vậy?

- Ranh con, chết đi!

Tiếng nói của nàng vừa dứt thì thân mình Hà Chí Bình cũng ngã chạm tới đất, đôi mắt chàng hướng lên Quyên Quyên, chưa hết bàng hoàng trước hành động và lời nói lạ lùng của tử tử. Chàng không sao ngờ được tử tử mình lại có thể thay đổi nhanh tới vậy, xuống tay với mình. Trương Dực thấy chị em nhà này đánh lẫn nhau cũng không hiểu ra sao, nhưng thiếu nữ trước mặt thì đúng là nhan sắc có một không hai, xinh tươi mơn mớn, khiến y động lòng thú vật, mắt nhìn nàng chăm chăm thêm thuông. Quyên Quyên quay sang y, bờ môi ngọt ngào khế động, tiếng oanh thổ thổ :

- Tiện nữ chỉ e tên tiểu cầu này khiến Trương đại hiệp không vui mà thôi, chứ với bản lãnh của Trương đại hiệp, cả Phó bảo chủ cùng Thần Long đại sư còn phải chịu chết, con chó con này sức mấy làm đại hiệp rụng được một cọng tóc chứ.

Trương Dực nghe lời nói tình tứ, thì đắc ý cười khà:

- Cô nương này nhỏ tuổi mà thật thức thời lắm!

Nàng lại hơi khế mỉm nụ cười hàm tiếu, nói tiếp:

- Tiện nữ là hạng quần thoa nào biết chi thời thế thế nào. Chỉ là chứng kiến sự lợi hại của Huyết Hồn Tiên của đại hiệp thì vô cùng ngưỡng mộ. Lại thấy con chó con này không hiểu trời cao đất dày thế nào, khăng khăng tìm tới cái chết, nên tiện nữ...

Hà Chí Bình huyệt đạo bị bế nằm im trên đất không thể cựa cựa được, nhưng miệng thì vẫn còn có thể phát ra tiếng nói, thấy nàng nói như thế thì rất đổi kinh ngạc và phẫn nộ, kêu lên:

- Quyên tử tử...

Quyên Quyên trừng mắt nhìn quát:

- Chó con câm miệng! Ai là tử tử người.

Hà Chí Bình như bị dội gáo nước lạnh nơi lưng, sửng sốt hồi lâu mới có thể nói tiếp:

- Tử tử, phải chăng tử thấy Kiệt huynh thất thế mà thay lòng đổi dạ? Thật là lòng lang dạ thú... Hạng người như thế...

- Khốn kiếp, ta nói mi im miệng mà!

Miệng quát, tay nàng nhanh như chớp, điểm nơi huyết cam của chàng. Hà Chí Bình đang cơn giận dữ, nhưng chẳng thể nói lên lời, càng uất hận hơn, trừng trừng nhìn Quyên Quyên như muốn nuốt sống nàng. Lúc đó lại nghe tiếng Trương Dực nói:

- Phan cô nương..

Liếc sang y một cái nhìn tình tứ, Quyên Quyên nói:

- Tiện nữ muốn theo đại hiệp về nơi Tây Tạng, làm người nâng khăn sửa túi được chăng? Tiện nữ..

Trương Dực trước cũng thoáng nghi ngờ, nay nghe nàng nói thì bao nhiêu nghi ngại bỗng đâu không còn nhớ ra nữa, chỉ thấy trước mắt thân hình mỹ nhân ngà ngọc, tiếng nói mỹ nhân ngọt ngào mà thôi...

- Cô nương thực muốn về Tây Tạng sao?

Quyên Quyên đáp:

- Tiện nữ không phải dân Tây Tạng, nhưng gia mẫu khi trước ở đó, giờ không hiểu thất lạc nơi đâu. Tiện nữ là phận con , muốn tới Tây Tạng tìm gia mẫu để có thể ngày đêm chăm sóc cho tròn chữ hiếu. Ngờ đâu trên đường đi gặp phải bọn chúng, bị chúng gạt đưa tới đây...

Trương Dực đang say mê giọng nói tiếng cười mỹ nhân, nghe nói thì tin ngay là thật, cười nói:

- Thật sao? Ta xin đưa cô nương đi tìm lệnh đường, dù gian nguy thế nào cũng nhất quyết không lùi bước!

Y quay sang đoàn cung thủ ra lệnh:

- Các người mau thu cung tên, đưa bảo chủ lên núi trị thương.

Bọn chúng dạ ran, rồi nhanh nhẹn thu dọn huyết tiễn, xốc lấy gã Huyết Hồn bảo chủ lên, rồi sắp thành hàng ngũ chỉnh tề chờ lệnh lui bước... Trương Dực trở vào Hoa Sĩ Kiệt vẫn đang nằm dưới đất, không gượng dậy nổi nói:

- Các người khiêng cả tên khốn này đi nộp cho Bảo chủ mà lĩnh thưởng!

Câu nói vừa qua cửa miệng đã nghe sau lưng một luồng kinh phong ập tới như thái sơn. Trương Dực trúng chưởng rú lên một tiếng ngã sấp xuống đất. Quay mặt lên, y bắt gặp Quyên Quyên đang đứng nhìn hấn, tư thế ngạo nghễ oai nghiêm vô cùng. Ymuôn ngàn lần không sao có thể ngờ rằng mỹ nhân lại có thể xoay chuyển thái độ nhanh tới thế, mồm lắp bắp :

- Cô nương, sao...

Quyên Quyên cười lạnh lạnh, sắc diện lộ vẻ ác độc, nói:

- Ta muốn giết người!

Trương Dực hiểu mình đã trúng mỹ nhân kế rồi, cố thu tàn lực hét lên:

- Cung thủ, mau xạ tiễn!

Tiếng hô vừa thoát khỏi miệng, thân hình gã đã hứng trọn luồng chưởng phong thứ hai của Quyên Quyên, bị văng vào cội cây gần đó tan thành bốn mảnh, chân tay mỗi nơi một khúc. Đám cung thủ thấy chỉ huy của mình mất mạng thì sợ run lên, tay chân lập cập, rút tên ra xạ tiễn tự bảo vệ mình cũng khó khăn. Ngay lúc ấy, từ mái tóc Quyên Quyên tung ra hàng chục con rắn nhỏ màu vàng, phóng vào bọn chúng. Tiếng kêu thét vang động cả vùng, tên chưa kịp bắn ra đã rớt xuống đất cùng với thân người... Quyên Quyên lại cười nhẹ một tiếng, tiến tới gần kết liễu mạng sống của Huyết Hồn Bảo chủ, khi ấy đang nằm co trên đất, vì bị bọn thuộc hạ đánh rớt. Trên trận trường bây giờ ngoài nàng, Hoa Sĩ Kiệt, Hà Chí Bình không còn ai sống sót.

Vietkiem. Com